

בבית המשפט העליון

ער"א 4487/23

לפני: כבוד השופט י' עמית

המערערים: 1. מיכאל וואקנין
2. כוכבה וואקנין

נגד

המשיבים: 1. יוסף מילר
2. יורם גריידי

ערעור על החלטת רשמת בית המשפט העליון בתיק בש"א 3793/23 מיום 4.6.2023 שניתנה על ידי כב' הרשמת ליאור משאלי שלומאי

בשם המערערים: עו"ד דניאל כהן

פסק-דין

ערעור על החלטתה של הרשמת ל' משאלי שלומאי בבש"א 3793/23 מיום 4.6.2023, שבה נדחתה בקשת המערערים להארכת מועד לצורך הגשת בקשה לקיום דיון נוסף.

1. ביום 17.5.2023 הגישו המערערים בקשה דחופה לקיום דיון נוסף בפסק דינו של בית משפט זה בע"א 2521/23 מיום 28.3.2023, בגדרו נדחה ערעורם בהתאם לתקנה 138(א)(1) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018. יחד עם בקשה זו, הוגשה גם בקשה להארכת מועד בשל חלוף הזמן להגשת בקשה לקיום דיון נוסף (להלן: הבקשה).

2. ביום 4.6.2023 דחתה הרשמת את הבקשה. בין היתר, נקבע כי הטענות באשר לעניינים משפחתיים-רפואיים שמנעו מבא כוחם של המערערים להגיש את הבקשה במועדה נטענו ללא פירוט ומבלי שהוצג מסמך התומך בהן; וכי המערערים לא הבהירו מדוע לא הוגשה לכל הפחות בקשה להארכת מועד בתוך התקופה בה נבצר מבא כוחם לעבוד. בשל כך, ובשים לב לגישה המצמצמת של בית משפט זה באשר לבקשות להארכת מועד להגשת בקשה לקיום דיון נוסף – הרשמת לא מצאה כי הבקשה מצביעה על "טעם

מיוחד" המצדיק את קבלתה. כמו כן, נוכח אמות המידה הקבועות בדין לקיום דיון נוסף, צוין כי אף סיכויי ההליך אינם נחזים להיות גבוהים בהתייחס לכך שהמערערים כלל לא הבהירו בבקשתם מהי ההלכה החדשה שנקבעה בפסק הדין ומצדיקה קיום של דיון נוסף.

3. מכאן הערעור שלפניי. המערערים טענו בעיקרם של דברים כי בא כוחם נקלע למצוקה משפחתית והוא נאלץ לטפל בעניינים אלו בעוד הוא עורך הדין היחיד במשרדו. עוד נטען כי טעמים אלו פורטו בבקשה שהוגשה לרשמת במגבלות צנעת הפרט והסודיות הרפואית, וכי ככל שהודעת בא כוח המערערים לא הספיקה לטעמה של הרשמת, היה עליה להורות על הגשת אסמכתאות התומכות בכך לעיניו של בית המשפט בלבד.

לגופו של עניין, נטען כי ההליך מעורר שאלות בעלות חשיבות משפטית באשר לסמכותו הייחודית של בית המשפט לענייני משפחה; וכי ע"א 2521/23 מנוגד להלכה שנפסקה על ידי בית משפט זה, לפיה פסק דין שניתן בהיעדר סמכות עניינית – בטל, ובעל הדין רשאי להעלות טענה זו בכל שלב לאורך ההליך, גם בפני ערכאת הערעור.

4. דין הערעור להידחות.

לא אחת נקבע בפסיקה כי "שיקול דעתו של רשם בית המשפט בעניינים מעין אלו הוא רחב, ולא בנקל תתערב בו ערכאת הערעור" (ער"א 849/23 פלונית נ' פלוני (6.3.2023) (להלן: עניין פלונית); ראו גם, מיני רבים, ער"א 7554/22 פלוני נ' פלונית, פסקה 4 (4.1.2023); ער"א 742/23 אבטסס נ' מדינת ישראל (31.1.2023)). המקרה שלפנינו אינו נמנה בגדר המקרים החריגים המצדיקים את התערבותנו. כידוע, מתן הארכת מועד להגשת בקשה לקיום דיון נוסף מותנה בקיומו של "טעם מיוחד" (תקנה 4 לתקנות סדר הדין בדיון נוסף, התשמ"ד-1984; עניין פלונית, פסקה 4 והאסמכתא שם). בהקשר זה, אף נפסק והובהר לא פעם כי נוכח אופיו הייחודי של הליך הדיון הנוסף, יש להקפיד באופן דווקני ומצמצם על קיומו של טעם כאמור (בש"א 536/18 פלוני נ' פלונית, פסקה 7 (31.01.2018); בש"א 8509/20 אפטר נ' בנק הפועלים בע"מ, פסקה 3 (10.12.2020)). אכן, מצב רפואי של בעל דין או של בא כוחו יכול לגבש "טעם מיוחד" – אך רק אם הוכח שהיה קיים בתקופה הרלוונטית להגשת ההליך, וכי מצב רפואי זה הוא הדבר שמנע את הגשת ההליך במועד (ראו מיני רבים, ער"א 3690/23 חיים נ' רשות מקרקעי ישראל ירושלים (19.6.2023); ער"מ 1276/22 סער נ' ועדת הערר המחוזית לענייני תכנון ובניה – תל אביב יפו, פסקה 10 (9.3.2022) (להלן: עניין סער)).

5. בעניינו, בא כוח המערערים טען כי הוא נאלץ להתמודד עם עניינים רפואיים של בני משפחתו, ובצירוף העובדה שהוא עורך הדין היחיד במשרדו – נמנע ממנו להגיש את הבקשה במועד. אין בידי לראות בטענות אלה כ"טעם מיוחד" המצדיק את האיחור בהגשת הבקשה: ראשית, כיוון שמדובר במצב רפואי של הורי בא כוח המערערים ולא שלו עצמו (עניין סער, פסקה 10); שנית, כיוון שטענות אלה נטענו בעלמא, מבלי שצורפו להן אסמכתאות ומסמכים רפואיים המאשרים זאת, ואף מבלי שצורף תצהיר של בא כוח המערערים לתמיכה בעובדות; שלישית, כיוון שלא הוכח כי המצב הרפואי האמור היה הסיבה לכך שנמנעה הגשת ההליך במועד, ובוודאי שלא הוסבר מדוע לא הוגשה במהלך התקופה הרלוונטית לפחות הבקשה הקצרה להארכת מועד.

6. לאמור לעיל מצטרפים גם סיכויי ההליך אשר אינם מן המשוברים, בלשון המעטה שבה מעטה. זאת, בשים לב לכך שטענת הסמכות העניינית של בית המשפט לענייני משפחה – היא הטענה העומדת בליבת הבקשה לקיום דיון נוסף – נדחתה על ידי בית משפט זה, מכיוון שכלל לא הובהר מדוע לבית המשפט לענייני משפחה סמכות עניינית בעניינם של המערערים, "שאינו מתנהל בין בני משפחה" כפי שמורה סעיף 1(2) לחוק בית המשפט לענייני משפחה, התשנ"ה-1995. קביעת בית המשפט תחומה לדל"ת אמותיו של המקרה הקונקרטי, ובוודאי אינה קובעת הלכה חדשה המצדיקה קיומו של דיון נוסף.

7. סוף דבר, שהערעור נדחה. משלא נתבקשה תגובת המשיבים, אין צו להוצאות.

ניתן היום, י' בתמוז התשפ"ג (29.6.2023).

ש ו פ ט